

KISS LÁSZLÓ

Szökés a picsába

AVAGY:

*az Anna Marie-szerelem, amelyből Szindbád
nem került ki vesztesen*

„Minden szentnek maga felé hajlik a keze.”
(Rimbaud)

– Salátával tudom kínálni, igaz, kicsit fonnyadt, ellenben tejfölös, ahogy, emlékszem, szereti, Szindbád. Salátával és kelbimbóval. Kívánja valamelyiket?

– Érdekes – mormolta a hajós, aki tartós csömöre okán huzamosabb ideje vegetáriánus volt már, és homályosan nézett a szoba sarkába. – Érdekes, hogy van szem. Szem, valamint orr, különösen azonban száj. Száj, amivel beszélhetünk, és, látja, mégis...

– Hogyhogy mégis! – csattant fel Anna-Marie, nervózus értelmiségi, aki zsenge korában napjában ötször-hatszor is gonoszul viselte magát, és akit emiatt Szindbád egy időben messze elkerülni óhajtott.

Csönd nehezedett a nappalira.

– Hogyhogy hogyhogy és mégis? – kérdezett vissza Szindbád, aki két tavaszi hónapot töltött falun, s bár egykor nagyon vágyott arra, hogy falusi földesuraság legyen, hogy gyorsan pergő kocsin járja a vidéket és hogy megtanulja a nép nyelvét, egyedül kedves szórakozásává mégis az vált, amikor reggelente Grózinger rácsos kapujánál leste a nyitást.

– Vajh’ meddig él egy ember! – üvöltött fel egy ilyen délelőtt Szindbád a pultnak támaszkodva, mert a maga mögött tudott két hónap fölöttébb próbára tette gyöngye lelkületjét: a hosszúra nyúlt ebédek (*a faszom kivan, hogy már megint paradicsomleves*, ilyenek hallatszottak ki néha a hófehér falú úri házból), különösen azonban a még hosszabbra nyúlt ebéd utáni beszélgetések a tornáccon, amikor Samu bácsi eljött egy kis kártyára vagy tréfálkozásra, és Bánatváriné szódásüveg-szemüvege mögül tátott szájjal bámulta a könnyű délutáni szellőben hajladozó nyárfákat.

Zuglevest kanalazott nyers marhalábszárral, korpakrinolint gyömöszölt be akácmézzel, mindenekelőtt azonban velőt, gyengén pirított rahedlivel, amit személyesen a veres orrú Grózinger hozott ki, sietve, bizonyos méltósággal,

mert az emberek szerte a világon csodájára jártak, hogyan veri ki Szindbád a velőt.

Sértődöttlen falatozott.

– Most már meginnék egy fél liter jó bort! – bődült idővel a hajós. – De forró legyen ám, mint a babám muffja!

Csönd nehezedett a fogadóra.

– Osztán mit szórakoznak errefelé a népek? – puhatolózott később, miután alaposan eltelt, s negédes pillantásokat vetett a vörös hajú Marcsára, aki a falu szélén három istállóban is fejt, s aki reggelente – bárgyú asszonyi jóság – veresre dörzsölte az ura szeme héját.

Egy kövérkés mészáros, a helyi konkurencia, megmarkolta a vállát (Szindbádét):

– Na, ide hallgassál, édesapám (Szindbád édesapám is volt, édesapám azonban soha nem volt Szindbád), te most innét azonnal elhúzol a picsába! Asziszszed, bazmeg, hogy te vagy a velszi herceg, te görény!

Grózinger elsápadt, a fogadó üdvöskéi a kemence melletti emeletes ágyakon kuncogásba kezdtek. Szindbád, aki a walesi herceg is volt, elhúzta a száját.

– Igazad van, apafej: az író legyen kegyetlen, vagy menjen a picsába! – felelte, mire kapott egy irtózatot pofont, s tüstént elhallgatott. Dacos tekintettel hunyorgott a sarokban álló rezsó irányába.

Apád faszát, erre gondolt.

Majd, nem lesz ennek jó vége, erre.

(Így történt, hogy a következő nap hűvös reggele már a közeli dűlőúton találta, a piciny kanálisnál, ahol letolta nadrágját, s lelkiismeretesen markolászni kezdte átfázott heréit. Iránytűje – nincsenek véletlenek – északnak mutatott.)

Voltak ugyanis kapcsolatok a hajós életében, melyek csak nagy erőlködések árán nevezhetők hosszú életűeknek, mert inkább rövid életűeknek nevezhetők, nem tartottak egyetlen napig sem. Ilyen nexus volt – példának okáért – a Marcsókkal létesített nász, pedig de jól indult, a fenébe is! Szindbád házasságot ígért, később fele királyságát – sakkoztak –, végül diplomáját, Marcsók azonban, aki filozófiát és szubjektumelméletet tanított a kisvárosi szakiskola herpeszes szájú bakfisainak, mindvégig hajthatatlannak mutatkozott, hogy aztán egy váratlan húzással – matt – vacsorára invitálja magukhoz Szindbádöt. (Megjegyzendő: Szindbád leütötte időközben a királyt, sejtetvén ezzel a dolgok majdani alakulását, úgyhogy koránt sincs lefutva még a mérkőzés.)

Marcsók Prósz tatával, egy nyugdíj előtt álló fizikatanárral élt együtt, aki amellet az édesapja is volt. Szex nem volt köztük, régóta már, ami – tudniillik hogy édesapjával élt – roppant rokonszenvesnek tetszett Szindbád számára.

A vacsora részletezésétől eltekinthetünk, érdekesebb lehet a törpeharcsa-kompóttal párnázott tepertőszósz elfogyasztása utáni beszélgetés, melynek során Marcsók apja lószódát kortyolgatott, s kiderült róla, hogy módfelett ért

a futballhoz, tekintve, hogy maga is kergette egykor a pettyest, a kisvárosi fatribün alatti göcsörtös gyepen, mígnem egy vesztes mérkőzést követően valamely jogtalan büntető okán meggyilkolta a játékvezetőt. Szindbád az emlékek hatása alatt dühbe gurult, levegőért kapkodó Prósz tatához fordult, érdekes, amikor kölyökkoromban fociztunk, mindig úgy ért véget a meccs, hogy utolsó gólig, és mindig az a csapat vesztett, amelyikben én voltam a balbekk, azt mindenesetre alaposan eszembe véstem, hogy az utolsó gól az, amelyik soha nem akar megszületni, arról nem is szólva, hogy az emberek nem tűrik az őszinteséget, mert mi rendszeresen a házuk előtt játszottunk, és én voltam a németek, és a németek, ezt tudni kell, pokolian kemények bírnak lenni, ezért kíméletlenül aprítottam az utcabeli kölyköket, Lakmusz Antit például úgy felrúgtam, hogy hason csúszva habzsolta az agyagot, ráadásul hisztizett hozzá, úgy toporzékolt, mint valaminő cserben hagyott kokott, aztán meg bement, aztán meg az anyja jött ki hisztizni, hogy hogy képzelem, taknyos, mire halántékon vágtam egy sörösüveggel, mert októbert írtunk, igaz, erőszakot nem tettem rajta, pedig a németek többnyire hátulról becsúszva szerelnek, végül azonban kijött a rendőrség, látni ilyeneket a tévében is, betonpályán viszont, elárulom, nem jó játszani, mert hamar felkopik a cipő álla, ráadásul a múltkor úgy elszállt az egyik tanítványom, hogy a mentők sem találtak rá, hiába muto-gattam, hogy nézzék csak, az én combom is csupa horzsolás meg seb, nem kell ezt annyira komolyan venni, és milyen a tanítás?, sújtott le Prósz tata kérdése, ó, a tanítás?, kontrázott a hajós, nedves T, szurok Á, rőt Í, Róth Antal, nem is tudom, a tanítás, az olyan nagy, kerek, és rózsaszín, és, igen, a tanításnak szaga van, ennél azonban, rikácsolt Szindbád, sokkal érdekesebb, hogy a múltkor a Bayern München jól megszopatta a Manchestert, igaz, tette hozzá, az angolok végül kiverték a bajorokat, no, prosztó, ja, nem: proszit, most múltam harminchárom.

Értetlenül néztek rá.

Szindbád is értetlenül nézett rájuk.

(A történethez föltétlen hozzátartozik, hogy Szindbád még ezen az éjszakán, kapcsolatuk utolsó éjszakáján szedelődzködni kezdett, hogy sürgősen odébbálljon, terve azonban nem teljesen úgy sikerült, ahogyan azt előzetesen elképzelte, hiszen a lány húgybajos apja betörőnek hitte az éj leple alatt a szűk folyosón lopva távozó alakot – Szindbád a lány ékszereit is magával vitte –, és legott összetűzésbe is keveredett vele, ami kisebb gondot okozott, mert Szindbád, élve vétőjogával, melynek alkalmazásában a ködös múltban oly brutális góggal leölt játékvezető iránt érzett szánalma is megerősítette, három ütéssel lenyomta a nyugdíj előtt álló fizikatanárt, akiből percek alatt elszállt a lélek, gyászolni azonban nem maradt idő, mert erősen bizsergett már a messze földön híres ágyék, ami hősünket arra készítette, hogy a kisvárosi csatorna hídjára tekerjen, ahol sietősen letolta a nadrágját. Iránytűje északnak mutatott.)

Szindbád papirost húzott elő.

*„A téli táj lassan elhalálozik.
Fájdalommal érkezünk, és
fájdalommal búcsúzunk a
földi világtól, és újra
leesik az első hó.”*

- Óh, maga milyen szépeket tud írni!
- Hja, kérem – mondta a hajós.
- Nagyon megható az utolsó sor a hóról.
- Fasz tudja, olyan karácsonyi hangulatom van – merengett Szindbád, miközben kivágott egy pasziánszt.

A nő finoman lebbentett szoknyáján.

Büdös volt. Szoba-konyha.

Hogy Szindbád szerette az asszonyt, nem lehetett kétséges, ezért sem volt meglepő, hogy ismét a régtől fogva ismerős illatú pamlagon heverészett, és kloroformot szippantgatott, purzicsán dohánnyal keverve, amitől szeme könnybe lábadt s torkát kaparó érzés fojtogatta. Anna-Marie-t is kínálta, aki azonban elhárította a gáláns gesztust, s inkább ivott, miközben Szindbád átfázott heréit morzsolgatta (Anna-Marie), ami visszatetszést keltett a hajós érzékeny lelkében, Szindbád ugyanis halálosan unta, hogy a világon a dolgok a legritkább esetben változnak, s hogy mindamellett a változás tényénél elviselhetetlenebb nemigen létezik, tehát akkor mégis.

- Kelbimbót vagy salátát, Szindbád?
- Jól emlékszem még, Fáni, amikor gyöngytyúkot fojtogattunk a hátsó udvarban.

- Fáni? – kerekedett el Anna-Marie szeme.

Csönd nehezedett a nappalira.

- Lassan indulnom kell, aranyom – köhécselt bizalmasan a hajós.

Anna-Marie, aki amolyan különleges asszony volt, túl már a hetvenen, s régen egy bizonyos foglalkozást űzött, amiért nem titkolt megvetéssel tekintetek rá a környékeliek, dacosan szellentett. Szindbád értett a szóból, s kiverte pipácskájából a hamut.

- A kapcsolat elején többnyire a férfi igyekszik megfelelni – szólalt meg idővel. – Mindenben a szeretett kedves kegyét keresi, kedvében járni törekszik, strapálja magát, ami semmiképpen sem jelent mást, mint hogy...

- Mint hogy? – csapott le sértődött fölénnel az asszony.

- ...mint hogy jobban akarja a nőt, mint a nő őt.

- És mi van akkor, ha a nő akarja jobban a férfit? – pirult el Anna-Marie.

– Akkor? – vonta össze szemöldjét Szindbád, aki életre való alkalmatlanságáról nap mint nap meggyőződött, s aki ekkor már régen tudta, hogy odakint újra nagyon hideg van, s akinek épp ezért csupán a gondolattól átfázott heréi ismét ellenállhatatlan csiklandással kezdtek mocorogni. – Akkor? Akkor kuss van.

És inkább hallgattak ezután.

(Buzibár, vagy hová is legyen, tűnődött Szindbád, miközben – nincsenek véletlenek – az óriás folyó fölött ívelő széles hídon állongott. Iránytűje először hagyta cserben.)

